

Arrest

nr. 219 732 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 17 juli 1960 te Tadjoura. U bent van Issa – Saad Mussa – Reer Yaroun afkomst.

Op 14 november 2013 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) genomen op 5 september 2014. Op 6 oktober 2014 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. De beslissing van het

CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 13 juli 2015 (arrestnr. 149558). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 9 oktober 2017 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 28 november 2017) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U verklaart enerzijds dat u zich houdt aan de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 8). U stelde in het kader van uw eerste asielaanvraag niet terug te kunnen naar Djibouti omdat u vreest vervolgd te zullen worden door de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de UDJ en omwille van uw verwantschap met de leider van deze partij (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd 5 september 2014). Anderzijds verklaarde u dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag een aantal toevoegingen wilt doen omdat u eerder, in het bijzijn van een mannelijke tolk, het te gênant vond om erover te vertellen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 9). U verklaarde dat u in Djibouti een gedwongen huwelijk (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 10) en huiselijk geweld onderging (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 20).

Om uw tweede asielaanvraag te ondersteunen legt u volgende documenten neer:

(1) een schrijven van advocaat Mr. Marie Doutrepoint (Progress Lawyers Network) opgesteld op 28 september 2017 te Brussel, (2) een medisch-psychologisch verslag opgesteld op 3 oktober 2017 te Brussel door Dr. Elia Batchy (d'ici et d'ailleurs asbl), (3) een verslag opgesteld op 31 juli 2017 te Brussel door Dr. Fabien Colle (constats asbl), (4) een medisch attest VGV opgesteld op 12 september 2016 te Brussel door Dr. Martin Caillet, (5) een consultatiekaart van d'ici et d'ailleurs en (6) een nationale identiteitskaart (nr. 007265) op naam van F.G.M. uitgereikt op 13 oktober 1986 (s.l.).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw **eerste asielaanvraag** werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw politieke activiteiten en uw politiek lidmaatschap daar uw kennis met betrekking tot de partij, zelfs indien rekening gehouden wordt met uw laag politiek profiel binnen de partij en laag scholingsprofiel, ondermaats was (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 5 september 2014). Deze beslissing vermeldt onder meer "Uit bovenstaande kan duidelijk vastgesteld worden dat noch uw kennis van uw eigen partij, noch uw kennis van de Djiboutiaanse politiek in het algemeen afdoende was opdat uw eigen politiek engagement en lidmaatschap van de UDJ aannemelijk zou zijn, terwijl redelijkerwijs wel enige minimale kennis van u, als mobilisator bij grote manifestaties, verwacht mag worden". Bovendien stelde deze beslissing dat er tevens een aantal vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaringen met betrekking tot uw arrestaties en de periodes dat u in detentie zat. Deze beslissing vermeldt onder meer "Redelijkerwijs mag van u verwacht worden dat u duidelijke, gedetailleerde en eensluidende verklaringen kan afleggen aangaande de vervolging en detentie waar u het slachtoffer van beweert geweest te zijn voor uw vlucht uit Djibouti. Dit was duidelijk niet het geval. Er kan bij gevolg dan ook totaal geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent". Tot slot bleek uit de beslissing van het CGVS dat uit COI blijkt dat familieleden van leden van de oppositie niet noodzakelijk vervolging vrezen door de autoriteiten louter omwille van hun familieband. **De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) concludeerde in haar arrest vervolgens "Verzoeksters aangemeten politiek profiel komt manifest onwaarschijnlijk voor. Aangezien verzoeksters politieke kennis, zelfs over haar eigen onmiddellijke politieke omgeving, ernstig ontoereikend is, toont zij evenmin een politieke interesse aan, laat staan een partijpolitieke binding. De problemen die daaruit zouden zijn afgeleid en aanleiding gaven tot haar vlucht, kunnen dan ook niet overtuigen."** (arrestnr. 149558).

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, uw beweerde gedwongen huwelijk en huiselijk geweld, moet worden benadrukt dat deze evenmin overtuigen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag dateert van 14 november 2013 en dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag noch bij de DVZ, noch op het CGVS noch tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV gewag maakte van het feit dat u een gedwongen huwelijk en huiselijk

geweld onderging. U maakte pas op 28 november 2017, ruim 4 jaar na het indienen van uw eerste asielaanvraag, en ruim 2 jaar nadat de RvV een arrest velde in het kader van uw eerste asielaanvraag, voor het eerst gewag van de asielmotieven gedwongen huwelijk en huiselijk geweld. Hoewel enig begrip kan opgebracht worden voor uw laattijdige verklaringen, namelijk dat u te beschaamd was (zie verklaring DVZ dd. 28 november 2017, punt 15) en dat u het in het bijzijn van een mannelijke tolk gênant vond om ervover te spreken (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 9) is het anderszijds niet begrijpelijk dat u uw huwelijk an sich - dat dateert van begin september 2012 - in het geheel niet vermeldde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Immers, in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u zowel voor de DVZ (zie verklaring DVZ dd. 21 november 2013, punt 14) als - meermaals - voor het CGVS dat u ongehuwd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 24 juni 2014, p. 2 en 6). Gevraagd om iets meer te vertellen over uzelf verklaarde u spontaan "Ik ben nooit gehuwd geweest. Ik ben alleen." (zie gehoorverslag CGVS dd. 24 juni 2014, p. 2) en op de expliciete vraag van de interviewer "Ben je ooit gehuwd geweest?" repliceerde u "Neen" (zie gehoorverslag CGVS dd. 24 juni 2014, p. 6). **Er kan niet ingezien worden dat u omwille van gène of een mannelijke tolk uw huwelijk in het geheel onvermeld liet in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze vaststelling ondermijnt reeds bij voorbaat de geloofwaardig van uw huwelijk en de problemen die hieruit voort zouden gesproten zijn.**

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat diverse vage en lacunaire verklaringen de geloofwaardigheid van het door u beweerde gedwongen huwelijk dat u begin september 2012 gesloten zou hebben met I.A.S. verder op de helling zetten. Zo verklaarde u dat u van begin september 2012 tot u ontsnapte op 9 of 10 oktober 2013 in de echtelijke woning in Balbale (Djiboutistad) woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 12). U zou uitgehuwelijkt zijn aan I.A.S. in het kader van een leviraatshuwelijk aangezien uw (achter)nicht H.F.H. overleed (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 13). U verklaarde dat uw echtgenoot u de eerste 4 maanden van het huwelijk oké behandelde maar dat dit veranderde omdat u VGV type III onderging en niet wou/kon met hem geslachtsgemeenschap hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 13). Gevraagd hoeveel kinderen uw echtgenoot had in totaal verklaarde u slechts weet te hebben van 2 kinderen, Kh.en Al., en u voegde er aan toe niet te weten of hij mogelijks andere kinderen had bij andere vrouwen (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 14-15). U verklaarde niet te weten of uw echtgenoot gehuwd was (geweest) met andere vrouwen en u verklaarde in dit verband "Ik weet helemaal niets over die man, ik weet niets over eerdere huwelijken of kinderen" (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 15). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot werkloos was doch eerder als politieman had gewerkt kon u geen toelichting geven over zijn voormalige job. Zo kende u de functie, standplaats noch duur van zijn werk als politieman en u verklaarde er niets over te weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 15). U verklaarde te weten dat hij een zus had die S.A. heette doch u wist niet of hij mogelijks nog andere broers en zussen had en u wist schijnbaar niets over zijn andere familieleden noch ouders (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 16). U wist evenmin welke studies uw echtgenoot voltooide (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 16). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot veel geld had betaald om met u te kunnen huwen kon u het bedrag - niet eens bij benadering - toelichten (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 17). **Aangezien u verklaarde dat de eerste 4 maanden van uw huwelijk oké verliepen is het niet geloofwaardig dat u deze basisgegevens over uw beweerde echtgenoot en het beweerde gedwongen huwelijk niet zou weten.** Tot slot is het merkwaardig dat u slechts op 52-jarige leeftijd werd uitgehuwelijkt. Gevraagd "U wilde niet huwen en stond niet onder druk om te huwen gedurende 52 jaar lang?" repliceerde u dat uw vader toen leefde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 16). Aangezien uw vader reeds in 1996 overleed, u tussen 1996 en 2012 nooit eerder werd gevraagd om te huwen en u professioneel enige zelfstandigheid genoot - u baatte gedurende 8 jaar een eigen voedingswinkel uit (verklaring DVZ dd. 21 november 2013, punt 12) - en politiek actief beweerde geweest te zijn, is het merkwaardig dat u - ondanks het feit dat u uw huwelijk als een leviraatshuwelijk omschrijft - op 52-jarige alsnog zou zijn uitgehuwelijkt.

Wat betreft uw reisweg verklaarde u dat u op 9 of 10 oktober 2013 uit uw echtelijke woning ontsnapte (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 12), Djibouti verliet en via Ethiopië naar België reisde alwaar u op 14 november 2013 gearriveerd zou zijn (zie verklaring DVZ dd. 21 november 2013, punt 33). U verklaarde dat u reisde met een vals Ethiopisch paspoort op naam van K.A. (zie gehoorverslag CGVS dd. 24 juni 2014, p. 3). U beweerde in het kader van uw tweede asielaanvraag nooit een visum aangevraagd te hebben op een ambassade (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 3), u ontkende in september 2013 een visum aangevraagd te hebben bij de Franse ambassade te Djibouti (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 23) en verklaarde dat uw vingerafdrukken nooit elders genomen werden dan bij het indienen van uw asielaanvragen bij de DVZ (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 10). Tevens verklaarde u nooit over een paspoort beschikt te hebben in Djibouti (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 19). **Uit informatie waarover het CGVS beschikt en**

waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat u op 23 september 2013 onder uw eigen identiteitsgegevens een visumaanvraag indiende op de Franse ambassade te Djibouti en dat u een visum werd afgeleverd in uw Djiboutiaans paspoort (paspoortnummer 07RE26995). Uit voorliggende informatie blijkt dat uw vingerafdrukken op 23 september 2013 genomen werden op de Franse ambassade te Djibouti, dat u een visum multiples entrees afgeleverd kreeg en dat de Djiboutiaanse ambassade te Parijs u uitnodigde en/of zich garant stelde (zie informatie in administratief dossier). Deze vaststelling gaat tevens geheel in tegen uw bewering dat u opgesloten zat in de woning van uw echtgenoot en slechts op 10 oktober 2013 met de hulp van uw tante door het venster kon ontsnappen aangezien u niet langs de deur kon omdat uw echtgenoot die op slot deed (zie verklaring DVZ dd. 28 november 2018, punt 15). Ook voor het CGVS verklaarde u dat u de laatste 2 maanden thuis opgesloten zat omdat uw echtgenoot niet wilde dat u naar buiten ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 13).

Wat betreft de door u ingeroepen lichamelijke en mentale problemen (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 3) kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Ten eerste verklaarde u dat al uw medische problemen voortvloeien uit de mishandelingen door uw echtgenoot en dat u vóór de periode dat u door uw man werd mishandeld geen psychologische noch medische problemen had (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 3-4). **Hoger werd echter reeds gesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u ingeroepen gedwongen huwelijk en aldus kan evenmin geloof gehecht worden aan de hieruit voortvloeiende problemen die u beweerde door dit huwelijk gekend te hebben.**

Met betrekking tot uw psychiatrische problemen en de medische attesten die u voorlegt om deze te ondersteunen, kan verder worden opgemerkt dat de asielpcedure voor elke asielzoeker in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, hij baseert zich hiervoor grotendeels op uw eigen verklaringen en kan geenszins inschatten of deze diagnose verband houdt met problemen die u in Djibouti gehad zou hebben of met uw beweerde gedwongen huwelijk. Het is dan ook niet aan de verleners van medische of psychologische bijstand om de geloofwaardigheid van uw verklaringen of de gegrondheid van uw asielaanvraag na te gaan. Bijgevolg kunnen deze attesten de beoordeling van uw asielaanvraag niet in een ander licht plaatsen.

Het medisch attest getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormen echter evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

Wat betreft de opmerking in het verslag opgesteld op 31 juli 2017 te Brussel door Dr. Fabien Colle (constats asbl) dat "Het psychodiagnostisch onderzoek wees op een posttraumatische stressstoornis [...]" en de opmerking "Zowel uit het onderzoek als uit die door de onderzoeker werden ingezien blijkt dat er psychische problemen waren en nog steeds zijn van dien aard en ernst dat ze zeker zullen interfereren met het adequaat vertellen van het asielaanvraag" meent het CGVS dat uit het psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard uw ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. Bovendien blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag evenmin dat de uw psychische toestand een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas. Dit bleek evenmin het geval in uw eerste asielaanvraag. Waar in het attest voorts melding wordt gemaakt van het feit dat er mogelijks secundair aan de PTSS een depressieve stoornis is stelt de het CGVS vast dat hieruit weliswaar blijkt dat u kampt met psychische problemen, doch, hoewel in het psychologisch verslag herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen uw psychische problemen en de gebeurtenissen in uw land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw mentale gesteldheid is ontstaan. Uit de psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u in Djibouti zou hebben gekend.

U verklaarde dat u sinds 2016 behandeld wordt in het Universitair Verplegingscentrum Brugmann (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 4) en gevraagd welke artsen u aldaar bezoekt maakte u melding van een gynaecoloog (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 4). U verklaarde dat u last had van gezwollen vingers en dat dat komt omdat uw echtgenoot op uw vingers sloeg (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 5). U legt de medicijnen Arava en Medrol voor (gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 4) hetgeen beide medicijnen zijn die onder meer gebruikt worden voor de behandeling van reumatische aandoeningen (zie informatie in administratief dossier). Ook uit het

verslag opgesteld op 31 juli 2017 te Brussel door Dr. Fabien Colle (constats asbl) blijkt dat er een vermoeden van reumatoïde artritis bestaat.

In verband met de fysieke en psychologische gevolgen van de VGV uit het verleden dient u een medisch attest van dr. Martin Caillet op datum van 12 september 2016, een medisch-psychologisch verslag opgesteld op 3 oktober 2017 te Brussel door Dr. Elia Batchy (d'ici et d'ailleurs asbl) en een verslag opgesteld op 31 juli 2017 te Brussel door Dr. Fabien Colle (Constats asbl) in. De enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit deze documenten, zijn enerzijds dat u in het verleden genitale verminking heeft ondergaan op de leeftijd van 11 jaar en dat u gevolgen van deze VGV ondervindt, en anderzijds dat u verzorging heeft kunnen krijgen om de effecten van deze gevolgen te verhelpen en/of om deze gevolgen te verzachten.

In verband met het psychologische aspect van uw besnijdenis heeft u verklaard dat u besneden werd op de leeftijd van 11 jaar, en vervolgens de volgende evolutie heeft doorgemaakt: u was handelaarster en oefende volgende activiteiten uit: entrepreneur des travaux publics et privés en vente au détail de produits d'alimentation générale (zie documenten voorgelegd in het kader van eerste asielaanvraag). Wanneer u wordt gevraagd over de gevolgen van deze VGV voor u in geval van terugkeer, verwijst u naar u naar uw echtgenoot die u zal vermoorden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29 januari 2018, p. 20). Uw gedwongen huwelijk werd echter betwijfeld in voorliggende beslissing. Bijgevolg hebt u geen enkel element vermeld dat bij u een zodanig overdreven vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Djibouti ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van de door u ondergane VGV.

Hoewel VGV een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de VGV kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. 2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 23 februari 2018 *"leiding van de procedure in algemene vergadering"*, gelet op de *"verschillende medische en psychologische attesten"* die neergelegd worden, de rechtspraak van het EHRM terzake (I v. Sweden van 5 september 2013, R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013, Singh t. België van 2 oktober 2012), de rechtspraak van *"de Franstalige kamers"* van de Raad en de *"volledig andere aanpak"* van *"de Nederlandstalige kamers"* van de Raad. Volgens verzoekster is het *"noodzakelijk dat huidige zaak wordt onderzocht in verenigde kamers door de algemene vergadering van uw Raad"* teneinde *"de rechtspraak van het EHRM na te leven"* en *"gezien de nood aan uniformiteit van de rechtspraak"*.

Voorafgaand benadrukt verzoekster nog de neergelegde medische en psychologische verslagen, het feit dat zij gevraagd had dat het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal zou doorgaan in aanwezigheid van een vrouwelijke tolk, wat uiteindelijk gebeurde, en dat de *"emotionele uitdrukkingen"* van verzoekster tijdens het onderhoud onvermeld bleven in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster voert een schending aan van *"artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 10.2, d) en 15.3, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna «Procedurerichtlijn»); artikelen 57/6/2, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna «Vreemdelingenwet »); artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 (hierna «Verdrag van Istanbul »); de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*.

In een eerste onderdeel klaagt verzoekster aan dat de notities van de *protection officer* *"geen getrouwe weergave van het gehoor"* zijn en dat niet wordt aangetoond *"dat de dossierbehandelaarster bekwaam was om rekening te houden met de persoonlijke en algemene omstandigheden die een rol spelen bij het verzoek, meer bepaald met de culturele achtergrond, het gendergerelateerd karakter van dit dossier en de bijzonder psychische kwetsbaarheid van verzoekster"*.

In een tweede onderdeel bespreekt verzoekster de term *"nieuwe elementen"*. Zij meent dat zij deze elementen niet voordien kon neerleggen en dat *"de nieuwe feitenrelaas zoals deze door verzoekster geschetst werd, en de bijgebrachte, serieus en uitvoerig gemotiveerd medisch-psychologische attesten ontegensprekelijk nieuwe elementen [uitmaken]"*. Zij wijst op de parlementaire werken die voorafgingen aan de invoering van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en op rechtspraak van de Raad van State en de Raad dienaangaande.

In een derde onderdeel gaat verzoekster in op *"de grond van de zaak"*, zijnde over de onwetendheden betreffende haar echtgenoot.

In een vierde onderdeel bespreekt verzoekster *"de medisch en psychologische attesten"*, die volgens haar nieuw zijn en bijgevolg de inoverwegingname van haar verzoek verantwoorden. Zij bespreekt de objectieve elementen die blijken uit de medische expertise van Constats.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Gehoornota’s raadsvrouw verzoekster”*.

Bij een aanvullende nota van 20 maart 2018 voegt verzoekster *“Addendum bij de medische expertise vervaardigd door de VZW Constans, opgesteld door Dr. Fabienne COLLE dd. 19.03.2018”*.

Bij een aanvullende nota, aangekomen op de Raad op 30 januari 2019, voegt verzoekster *“Rapport médico-psychologique van “D’ici et d’ailleurs”, van 24 januari 2019”* en *“Voorstel van verklaring van het EHRM”*.

De commissaris-generaal legde op 28 maart 2018 een verweernota neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 12 februari 2018, in toepassing van (oud) artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Op 5 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters politiek profiel en de problemen hierdoor. De Raad bevestigde deze beslissing op 13 juli 2015 (RvV 13 juli 2015, nr. 149 558).

2.3.3. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.4. Waar verzoekster in haar huidige, tweede, verzoek aldus vasthoudt aan haar eerdere verklaringen over haar politieke activiteiten en problemen, maar hieromtrent geen nieuwe verklaringen of stukken bijbrengt, herhaalt de Raad dat dit asielrelaas reeds in het kader van haar vorig verzoek als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Gelet op het feit dat deze beoordeling niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet dit als vaststaand worden beschouwd.

2.3.5. In het kader van verzoeksters huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming brengt zij verder voor het eerst aan dat zij in Djibouti gedwongen uitgehuwelijkt werd en binnen dit huwelijk mishandelingen moest doorstaan alvorens zij kon ontsnappen.

2.3.6. (Oud) artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-*

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.3.7. Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): “Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.8. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.9. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de wetgever een “filter” wilde invoeren, waarbij de commissaris-generaal binnen “een korte tijd” moet nagaan “of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen”, en dit “teneinde het oneigenlijke gebruik van het recht tot het indienen van een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag te voorkomen” (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22).

2.3.10. Deze parlementaire voorbereiding stelt, onder verwijzing naar Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.11. De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.12. Artikel 40 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) stelt dat het voorafgaand onderzoek bij een volgend verzoek moet uitmaken “of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die

internationale bescherming geniet in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2011/95/EU". Het verzoek dient ten gronde te worden behandeld wanneer uit dit voorafgaand onderzoek blijkt dat *"er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2011/95/EU"*.

2.3.13. De wetgever heeft bij een volgend verzoek om internationale bescherming aldus voorzien in een voorafgaand onderzoek, dat op korte termijn moet plaatsvinden, waarbij de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld, om zodoende *"een soort filter"* te vormen. Dit ontvankelijkheidsonderzoek moet *"het oneigenlijke gebruik"* van volgende verzoek tegengaan. Een dergelijk korter voorafgaand ontvankelijkheidsonderzoek staat tegenover een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, zoals het onderzoek ten gronde voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het ontvankelijkheidsonderzoek als *"filter"* bestaat erin na te gaan *"of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen"* en aldus om te bepalen of een onderzoek ten gronde aangewezen is.

2.3.14. *In casu* legde verzoekster verklaringen af die zij in het kader van haar eerder verzoek om internationale bescherming nooit eerder heeft aangebracht. De medische en psychologische stukken ter staving van deze verklaringen dateren van 2016, 2017, 2018 en 2019 (het medisch-psychologisch verslag van 3 oktober 2017 door Dr. Elia Batchy (d'ici et d'ailleurs asbl), het verslag van 31 juli 2017 door Dr. Fabien Colle (constats asbl), het medisch attest VGV van 12 september 2016 door Dr. Martin Caillet, het *"Addendum bij de medische expertise vervaardigd door de VZW Constats, opgesteld door Dr. Fabienne COLLE dd. 19.03.2018"* en het *"Rapport médico-psychologique van 'D'ici et d'ailleurs', van 24 januari 2019"*).

2.3.15. Indien een verzoeker om internationale bescherming tijdens de eerste asielprocedure inderdaad belangrijke elementen onvermeld laat dan dient hiervoor een grondige verklaring te worden gegeven. Verzoekster liet het gehuwd zijn onvermeld en ontkende zelfs uitdrukkelijk gehuwd te zijn (verklaring DVZ 21 november 2013, punt 14; *"Ik ben nooit gehuwd geweest. Ik ben alleen."*; zie notities 24 juni 2014, p. 2, 6). De bewering dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld zou haar immers net hebben moeten aanzetten om hierover te spreken in een land waar zij veilig was en nu zij zelf een vraag om internationale bescherming indiende. Hoe dan ook kan de Raad samen met de commissaris-generaal enig begrip opbrengen voor de terughoudendheid om bij haar eerste asielprocedure over haar huwelijk, dat beweerdelijk gekenmerkt werd door huiselijk geweld, te praten. Verzoeksters verklaringen en (medische en psychologische) stukken over de geweldplegingen zijn in de huidige asielprocedure nieuwe elementen die verzoekster trachtte uit te leggen en te verklaren waarom zij deze gegevens niet eerder durfde/kon aanbrengen.

2.3.16. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud over de ondergane geweldplegingen tijdens haar huwelijk: *"De eerste 4 maanden waren oké, maar hij begon me dan te mishandelen. [...] De eerste 4 maanden gingen wel, maar daarna begon hij mij te mishandelen, hij sloeg mij overal, op mijn rug en buik, ik heb brandwonden, hij schoor mijn haren, ik kan het tonen. [...] Die man staat klaar, hij sloeg me toen ik bij hem was, hij verbrandde mijn buik, ik heb messteken, hij sneed me met een mes, als ik terugga zal hij me vermoorden. [...] Elke keer dat hij mij mishandelde, hij blinddoekte mij en bond handen vast en sloeg me. [...] Dat was herhaaldelijk, iedere keer als hij seks wilde en het niet lukte, hij trok aan mijn borsten, hij zei dat ik geen gevoelens had op een gegeven moment ging hij klagen bij oom en zei dat hij niets kreeg van mij, de mannen kwamen en bonden mij vast, dan probeerde hij opnieuw seks te hebben ik huwde in september 2012, de eerste 4 maanden werd ik niet geslagen, hij mishandelde mij de volgende 6 maanden, ik weet niet veel, hij sloeg me iedere keer."* (notities 29 januari 2018, p. 13-14, 20-21). Verzoeksters advocaat liet op het einde van het persoonlijk onderhoud dienaangaande noteren: *"Bij GAMS en CONSTATS heeft ze een jaar moeten wachten om het rapport te krijgen, deze verslagen zijn van belang. [...] Ze werd gemarteld met elektriciteit, werd uitgehuwelijkt oom en neef bonden haar vast om beter te kunnen verkrachten."* (notities 29 januari 2018, p. 24-25)

2.3.17. Het attest van 31 juli 2017 van Constats vermeldt onder meer: *"Tijdens het klinisch onderzoek werden bijzonder veel littekens gezien waarvan deze met een gekende oorzaak werden toegeschreven aan foltering door haar echtgenoot. Deze littekens werden geëvalueerd als consistent (litteken rechterhandrug, litteken rechterborst foto 12, litteken linkeronderbeen), zeer consistent (twee littekens rug links, litteken linkeronderarm, litteken rechterborst foto 13, litteken linker knie mediaan, litteken rechteronderbeen) typerend (drie littekens in de nek toegeschreven aan snijwonden met scheermesjes) en kenmerkend (vier symmetrisch georiënteerde littekens rond de navel toegeschreven aan*

sigarettenbrandwonden, 27 verticaal georiënteerde littekens verspreid over drie groepjes op de rug toegeschreven aan snijwonden met scheermesjes) voor het relaas van betrokkene.” (verslag van 31 juli 2017 door Dr. Fabien Colle (constats asbl), p. 10-11).

2.3.18. In de bestreden beslissing werd over de (geattesteerde) fysieke letsels geoordeeld dat *“het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam echter evenmin een sluitend bewijs [vormt] van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep”,* gezien *“een arts immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt [kan] beoordelen rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen [maar] een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen”.*

2.3.19. Niettegenstaande de arts inderdaad niet met zekerheid kan bepalen waar of op welke manier de letsels werden opgelopen, merkt de Raad immers op dat het attest van 31 juli 2017 van Constats de graad van consistentie tussen elk letsel en de verklaringen van verzoekster hierover vermeldt, conform het Istanbul-protocol (*“For each lesion and for the overall pattern of lesions, the physician should indicate the degree of consistency between it and the attribution given by the patient. The following terms are generally used: (a) Not consistent: the lesion could not have been caused by the trauma described; (b) Consistent with: the lesion could have been caused by the trauma described, but it is non-specific and there are many other possible causes; (c) Highly consistent: the lesion could have been caused by the trauma described, and there are few other possible causes; (d) Typical of: this is an appearance that is usually found with this type of trauma, but there are other possible causes; (e) Diagnostic of: this appearance could not have been caused in any way other than that described.”*); *“Istanbul Protocol: Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment”* van 2004, p. 36-37). Dit werd tevens benadrukt in het *“Addendum bij de medische expertise vervaardigd door de VZW Constats, opgesteld door Dr. Fabienne COLLE dd. 19.03.2018”*, neergelegd bij aanvullende nota.

2.3.20. Gelet op de bedoeling van de wetgever om het ontvankelijkheidsonderzoek als *“filter”* te laten fungeren om na te gaan *“of er nieuwe elementen aanwezig zijn die een verder onderzoek rechtvaardigen”*, is de Raad van oordeel dat *in casu* de uiterst beknopte motivering dat de *“arts of therapeut weliswaar [kan] vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, hij zich hiervoor grotendeels [baseert] op uw eigen verklaringen”* maar dat hij geenszins kan *“inschatten of deze diagnose verband houdt met problemen die u in Djibouti gehad zou hebben of met uw beweerde gedwongen huwelijk”*, niet volstaat de medische stukken naast zich neer te leggen en te besluiten dat verzoeksters verklaringen en stukken over de geweldplegingen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en bijgevolg geen onderzoek ten gronde rechtvaardigen. De commissaris-generaal heeft mogelijkheden om deze te onderzoeken, desgevallend te laten onderzoeken door een tegenexpertise. Minstens moet het administratief dossier degelijke informatie bevatten die de aard van enkele van deze letsels kunnen verklaren.

2.3.21. De Raad beschikt evenmin over informatie inzake uithuwelijkingen in Djibouti van oudere vrouwen die nooit eerder gehuwd waren. Verzoekster is voor het eerst gehuwd begin september 2012 en was toen reeds 52 jaar (notities 29 januari 2018, p. 16), wat het nut van een uithuwelijking op het eerste zicht voorbijgaat.

2.3.22. Verder heeft de commissaris-generaal in diens ontvankelijkheidsonderzoek onvoldoende rekening gehouden met de informatie in het visumdossier (de visumaanvraag op 23 september 2013 bij de Franse ambassade te Djibouti) waaruit alleszins niet kan blijken dat verzoekster toen gehuwd was, zoals ook ter terechtzitting door de voorzitter werd opgemerkt.

2.3.23. Betreffende het visumdossier, merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming ontkende ooit een Djiboutiaans paspoort te hebben gehad, zij stelde dat zij nooit een visum had aangevraagd op een ambassade (notities 29 januari 2018, p. 3, 23) en zij verklaarde dat haar vingerafdrukken nooit elders genomen werden dan bij het indienen van haar verzoeken bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities 29 januari 2018, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoekster op 23 september 2013 onder haar eigen identiteitsgegevens een visumaanvraag indiende op de Franse ambassade te Djibouti, waar haar vingerafdrukken genomen werden, en dat zij op uitnodiging van de

Djiboutiaanse ambassade in Parijs een visum werd afgeleverd in haar Djiboutiaans paspoort (paspoortnummer 07RE26995). Noch tijdens het persoonlijk onderhoud (notities 29 januari 2018, p. 22-23) noch in het verzoekschrift wordt enige poging ondernomen om deze leugenachtige verklaringen te verklaren. Voorgaande vaststellingen doen nochtans ernstig afbreuk aan verzoeksters beweringen over de mishandelingen binnen haar huwelijk, gezien zij aangaf dat zij de laatste twee maanden steeds opgesloten was in huis, tot zij kon ontsnappen op 10 oktober 2013 (notities 29 januari 2018, p. 13).

2.3.24. Echter werd door de commissaris-generaal nagelaten om verdere informatie bij de betrokken ambassades en overheden op te vragen om verzoeksters burgerlijke staat (ten tijde van haar visumaanvraag op 23 september 2013 bij de Franse ambassade te Djibouti) te kunnen vaststellen, alsook de andere documenten van het visumdossier op te vragen (werk, indien gehuwd de toelating van haar echtgenoot, verzekering, bankgegevens), nochtans noodzakelijk om verzoeksters profiel in Djibouti toe te lichten. Voorts is informatie over hoe een (on)gehuwde vrouw een paspoort kan verkrijgen in Djibouti nuttig. Deze gegevens zijn een essentieel bij de beoordeling van het causaal verband tussen de vastgestelde en geattesteerde letsels en de beweerde oorzaak ervan, volgens verzoekster de mishandelingen binnen haar gedwongen huwelijk.

2.3.25. Indien de commissaris-generaal van oordeel zou zijn dat dergelijke onderzoeksdaden, die de Raad onontbeerlijk acht, verder gaan dan het *prima facie* onderzoek in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dan kan de Raad enkel samen met hem vaststellen dat een (doorgedreven inhoudelijk) onderzoek ten gronde zich opdringt.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK